

3) Vædringsforslag under Nr. 4 til § 3 af Madsen-Møgdal:

§ Linie 5 forandres „40,000“ til „80,000“.
forkastedes med 32 Stemmer mod 4.

Lovforslagets §§ 3, 4, 5 og 6 (se Tillæg A. Sp. 1935 ff.)
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Anlæg og Drift af private Jærnbaner.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 234 ff. Udvalgets Betænkning i Tillæg B.)

Uden for de af Udvalget stillede, i Betænkningen opførte Vædringsforslag var følgende Vædringsforslag fremkommet:

Af Ministeren for offentlige Arbejder:

Til § 5.

Litr. b. 1ste Linie: Mellem Ordene „Bestemmelse“ og „om“ indskrives: „om de fornødne Foranstaltninger til at hindre Ildsvaade paa de til Banen stødende brandfarlige Arealer og“.

Formanden: Det er ikke sandsynligt, at vi blive færdige med Forhandlingerne i Dag, men vi kunne jo i hvert Fald begynde. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Kump): Hovedparagrafferne i Lovforslaget ere jo Paragrafferne 1—7, der gaa ud paa at fastsætte saa vidt muligt almindelige Regler for de Beringelser, paa hvilke der kan gives Koncession paa Anlæg af private Baner, navnlig med Hensyn til Statstilskuddet. Udvalget er enig om i det væsentlige at anbefale Lovforslagets Vedtagelse med et Par Smaaændringer, som jeg senere skal berøre. Ganske vist har der vist sig Betæneligheder i Udvalget med Hensyn til Størrelsen af

Statstilskuddet; men man har fundet, at man kan gaa ind paa det foreslaaede paa Grund af Bestemmelsen om, at der ikke kan optages Prioritetslaan og ikke udstedes Fortrinsaktier, hvilket nødvendiggør, at Pengene, den halve Anlægskapital, skal samles paa Stedet. Man mener, at der deri i Almindelighed vil ligge en saa stor Garanti for, at man ikke ufor nuftigt skriver til at gøre de store Beføstninger, at man, naar Lovgivningsmagten forbeholder sig Bedømmelsen i hvert enkelt Tilfælde, kan gaa ind paa det almindelige Princip, men, som det er sagt i Udvalget fra Flertallets Side, dog kun under Forudsætning af, at de Penge, som Staten skal tilskyde, blive staaede til Beje. Hermed er jeg inde paa Saaneparagraffen, hvorom jeg kan henvise til mine tidligere Udtalelser; men jeg vil dog gøre den Bemærkning, at det her er dobbelt nødvendigt, at der bliver givet Anvisning paa, hvor Pengene skulle komme fra, fordi her ikke er Tale om Statsbaneanlæg, men om private Baner, hvor de enkelte Egne, naar Loven er udkommen, og de kunne staae den halve Anlægssum, ere berettigede til at forlange, at Statskassen rykker ud med den anden Halvdel. Man kan saa ikke have en Tilstand, hvor Statskassen muligvis ikke kan fyldestgøre dette Krav. Man kan henvise til, at Rigsdagen da maa se at enes om, hvorledes Pengene skulle staae til Beje. Men skulde en Overenskomst ikke komme til Beje mellem de to Dele af Rigsdagen, vilde Følgen deraf være, at Statskassen, naar den ikke havde Pengene, maatte knappe af paa andre Punkter og tilfidsætte andre Statsformaal. Derfor er det nødvendigt, at der staaes Penge til Beje. — Det er ogsaa af et af de ærede Medlemmer, af hvilke Mindretallet bestaar — med Hensyn til Saaneparagraffen udtalt, at han giver Flertallet Ret i, at der maatte have nogen Garanti for, at Pengene haabes til Raadighed. Det siges af ham, at han deler den Betragtning, at der maa tilvejebringes Sikkerhed for, at Statskassen til enhver Tid uden Tilfidsættelse af andre Statsformaal, har de fornødne Kapitaler til Raadighed, men han vil ikke gaa med til Saaneparagraffen. Da det ærede Medlem ikke har stillet noget Forslag om, paa hvilken anden Maade det kan ske, kan jeg jo i øvrigt lade Sagen ligge. Jeg tager foreløbig det ærede Medlems Udtalelse til Indtaet for Saaneparagraffen, indtil vi saa paavist de andre Beje.

Med Hensyn til de Vædringer, vi have foreslaaet til de første Paragraffer, nemlig tvende Smaaændringer til § 5 a, skal jeg